

20. Wprowadzenie w błąd przybierać może postać tzw. oszustwa procesowego, które zachodzi wówczas, gdy na skutek fałszywych dowodów przedstawionych przez sprawcę doszło do rozporządzenia mieniem na podstawie wyroku sądowego zasądzającego roszczenie. Wprowadzenie sądu w błąd nieprawdziwymi twierdzeniami zawartymi w pozwie, popartymi jednocześnie fałszywymi dowodami, stanowi działanie oszukańcze przez to, że zamiarem sprawcy jest skłonienie sądu do rozporządzenia cudzym mieniem, u podłoża którego leży błędne wyobrażenie o rzeczywistości wywołane dowodami przedstawionymi przez sprawcę (zob. wyrok SN z 13 czerwca 1933 r., Zbiór Orzeczeń SN. Orzeczenia Izby Karnej 1933, z. 162, poz. 33 oraz I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, *Kodeks...*, s. 621).

21. Przepis art. 286 § 1 nie wymaga, aby dla wprowadzenia w błąd sprawca podejmował szczególne czynności, polegające na działaniu podstępnym lub chytrym. Dla uznania, iż mamy do czynienia z wprowadzeniem w błąd wystarczające jest każde, jakiegokolwiek działanie, które może doprowadzić do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem.

22. Wprowadzenie w błąd dotyczyć musi natomiast tzw. istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez oszukiwaną osobę określonej decyzji rozporządzenia mieniem. Innymi słowy działanie mające na celu wywołanie błędu, odnosić się musi do okoliczności powodującej, że rozporządzenie mieniem ma charakter niekorzystny. W literaturze podkreśla się, że wprowadzenie w błąd co do okoliczności nieistotnej, nie mającej znaczenia dla charakteru podejmowanej decyzji o rozporządzeniu mieniem, samoistnie nie stanowi dostatecznej podstawy do przesądzenia tego elementu znamion przestępstwa oszustwa. Braku realizacji znamienia wprowadzenia w błąd nie zmienia także fakt dokonania przez osobę, która została wprowadzona w błąd co do okoliczności nieistotnych, niekorzystnego rozporządzenia mieniem, choćby to rozporządzenie w wyniku innych okoliczności, które nastąpiły później, okazało się dla pokrzywdzonego niekorzystne (zob. J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski, *Kodeks karny...*, s. 540).